

Arrest

nr. 318 284 van 11 december 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VANDECASTEELE
Noordstraat 7
8570 HARELBEKE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Afghaanse nationaliteit, die thans verklaart van staatloze nationaliteit te zijn, op 9 september 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 september 2024 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VANDECASTEELE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 september 2024 wordt ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

1.2. Op dezelfde dag wordt hem eveneens een inreisverbod van 15 jaar (bijlage 13sexies) opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten :

Naam : K.

voornaam : A.

geboortedatum : (...)1990

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Afghanistan

K. A., geboren op (...)1995, onderdaan van Pakistan

wordt een inreisverbod voor 15 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 09.09.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

☐ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vijftien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.*

Hij heeft zich schuldig gemaakt aan psychotropische stoffen: verkoop/het te koop stellen: aflevering zonder vergunning, ten aanzien van een minderjarige boven de de volle leeftijd van 16 jaar en aan psychotropische stoffen; bezit zonder vergunning. Feiten waarvoor hij op 27.03.2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Leuven tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden.

Hij heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen: bezit : verkoop / het te koop stellen een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in de hoedanigheid van leidend persoon (3), aan verdovende middelen: verdovende middelen, gebruik van stoffen, veroorzaakt hebbende een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in de hoedanigheid van leidend persoon en aan vereniging van misdadigers om wanbedrijven te plegen. Feiten waarvoor hij op 05.12.2017 werd veroordeeld door het hof van beroep te Brussel tot een gevangenisstraf van 18 maanden.

Hij heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen (cocaïne); aan verdovende middelen (cannabis); aan verdovende middelen-deelneming aan vereniging- hoofd of bijkomstige activiteit; aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs als dader of mededader en aan verdovende middelen-onwettig bezit. Feiten waarvoor hij op 04.12.2019 werd veroordeeld door het hof van beroep te Gent tot een gevangenisstraf van 6 jaar.

Zo werd hij meermaals betrapt op de verkoop of het bezit van verschillende soorten drugs. Ook zou hij een onbepaalde hoeveelheid cannabis hebben aangeboden aan een minderjarige.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

Hij is niet aan zijn proefstuk toe en blijkt dan ook hardleers te zijn. Hij trekt duidelijk geen lessen uit deze eerdere veroordelingen en hij blijkt de ernst van zijn daden niet in te zien, noch schijnt hij te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk totaal onaanvaardbaar is. De opeenvolging der veroordelingen dient dan ook als zorgwekkend te worden beschouwd. Uit zijn persoonlijk handelen valt helemaal niet uit te sluiten dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 15 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Betrokkene werd op 25.03.2024 gesproken in de gevangenis door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken. Aan betrokkene wordt zijn huidige administratieve situatie toegelicht, alsook de procedure strafeinde. Betrokkene stelt het zeer triest te vinden dat hij tot op het einde van zijn straf opgesloten kan worden omdat hij niet geïdentificeerd werd.

Noch identificatie Afghanistan, noch identificatie Pakistan heeft tot op heden een resultaat opgeleverd. Hij stelt zich meteen na zijn vrijlating naar de ambassade van Pakistan te zullen begeven. Volgens betrokkene is het voldoende om een aantal getuigen met zich mee te nemen, in zijn geval een aantal Pakistaanse vrienden en kennissen, om een reisdocument van Pakistan te kunnen bekomen.

Betrokkene ziet er het nut niet van in om nog een gesprek met de DVZ aan te gaan en weigert dan ook het ontvangstbewijs hoorrecht aan te nemen en te ondertekenen, alsook het hoorrecht zelf. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

In een eerder "hoorrecht" ingevuld in 2020 geeft betrokkene aan een duurzame relatie te onderhouden met een Belgische dame, C.L. (°26.11.1998). Hij deelt haar naam, geboortedatum en woonplaats. Uit het gevangenisdossier blijkt dat zij hem op heden nog steeds bezoekt in de gevangenis. Er wordt niet getwijfeld aan het feit dat betrokkene mogelijks een Belgische partner heeft. Maar het hebben van een partner op het Belgisch grondgebied geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden bovendien te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op het feit dat hij nooit gemachtigd werd tot een duurzaam verblijf in België. De partner van de betrokkene behoorde dan ook te weten dat dit mogelijks zou leiden tot een situatie waarin haar partner niet langer in België kan of mag verblijven. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten maakt niet dat zij hem eventueel zou kunnen volgen naar zijn land van herkomst of elders. Dat de verderzetting van zijn relatie met zijn partner moeilijker zal verlopen is het loutere gevolg van zijn eigen crimineel gedrag. De contacten kunnen eveneens op andere manieren worden onderhouden bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken van zijn partner aan het buitenland of door middel van moderne communicatiemiddelen. De bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen hoe dan ook de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van zijn gezinsleven. Het feit dat betrokkene een vriendin had in België, heeft hem er niet van weerhouden om herhaaldelijk zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Betrokkene zou nog familie hebben in België namelijk een oom langs vaderszijde. Hij deelde geen verdere gegevens zoals een naam, een adres, etc. Het EVRM beperkt het begrip 'gezinsleven' in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Betrokkene toont onvoldoende de graad van gezinsleven aan met zijn oom.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg dan ook niet worden waargenomen.

In eerdere gesprekken geeft betrokkene aan niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst. Ook blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene tot tien maal toe internationale bescherming verzocht heeft in België. Nu werden deze verzoeken steeds negatief afgesloten, waaruit we kunnen concluderen dat betrokkene zijn geuite vrees ongegrond bevonden werd. In de beslissing dd. 22.07.2020 van het CGVS werd bovendien geoordeeld dat er geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering naar zijn land van herkomst het non-refoulementbeginsel zou schenden.

Betrokkene diende zijn verzoeken tot internationale bescherming in als onderdaan van Afghanistan. Gelet op het feit dat betrokkene in zijn laatste gesprek met de terugkeerbegeleider d.d. 25.03.2024 verklaarde na zijn detentie zelf naar de ambassade van Pakistan te gaan, kan worden aangenomen dat zijn vrees niet meer

actueel is en dat hij bovendien erg leugenachtige verklaringen aflegde omtrent zijn identiteit. Een schending van artikel 3 van het EVRM kan dan ook niet aangenomen worden.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een eerste middel aan, dat als volgt luidt:

"Schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivatie van de bestreden beslissing;

Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, namelijk

- Het beginsel van Redelijkheid en evenredigheid*
- Het beginsel van Hoorplicht*
- Het beginsel van Zorgvuldigheid van de administratie • Het beginsel van Afdoende motivering*

1.

Overwegende dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurd, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat.

Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig.

Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijk aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid).

2.

Dat in casu de bestreden beslissing ontoereikend doch bijna helemaal niet gemotiveerd wordt. Inderdaad, wordt de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt : "dat betrokkene zich niet getwijfeld heeft op illegale wijze in België te verblijven en de openbare orde ernstig te verstoren..."

Verzoeker werd manifest niet op een rechtmatige voldoende wijze gehoord voordat de bestreden beslissing genomen werd (RvS, n°233.257 dd. 15 december 2015) en zeker niet overeenkomstig de specifieke waarborgen die aan een persoon van zijn geestelijke toestand (ten gevolge van de detentie) dienen te worden toegepast. Verzoeker beschikt over beperkte communicatiemiddelen onafhankelijk van de taal die wordt gebruikt.

3.

"Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen [...]" RvS (7e k.) nr. 252.289, 2 december 2021 (VZW PARC DES EXPOSITIONS DE BRUXELLES-TENTOONSTELLINGSPARK VAN BRUSSEL-BRÜSSELER MESSEGELEÜNDE-BRUSSELS EXHIBITION CENTER (BRUSSELS EXPO) / GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE AMBTENAAR), TROS 2022 (samenvatting DE COCK, W.), afl. 105, 105.

In casu, weigerde de verwerende partij om een in casu een grondige analyse uit te voeren met betrekking tot de het in België lokaliseerde gezinsleven van verzoeker (namelijk zijn partner etc..).

4.

De elementen waarop de bestreden beslissing werd genomen zijn niet toereikend bewezen en het bewijs van het waarborgen van de fundamentele rechten van verzoeker in het proces van vaststelling van bovenvermelde feiten zijn geenszins aangetoond.

3.2. Verzoeker voert een tweede middel aan, dat als volgt luidt:

Schending van artikel 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), van 4 november 1950 ;

van artikel 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

5.

Door zijn geestelijke en psychologische toestand, is de uitvoering van de bestreden beslissing in strijd met artikel 3 en met artikel 8 EVRM.

Inderdaad, uit de bijgevoegde stukken blijkt dat verzoeker familieleden heeft die over geldige Belgische verblijftitels en rechten om in België te verblijven beschikken en zijn partner.

De beslissing is bijgevolg in strijd met art. 3 EVRM.

6.

Overwegende dat artikel 74/13 van de Wet van 15 december 1980 vereist dat:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”

Overwegende dat deze vereiste voldoet eveneens aan de verplichting van lidstaten van het EVRM om het gezinsleven niet onevenredig aan te tasten bij het uitvaardigen van een verwijderingsbevel of een beslissing tot het beëindigen van verblijf of een inreisverbod van 15 jaar zoals in casu.

Dat deze vereiste, die uit artikel 8 EVRM voortvloeit, deel van een gevestigde rechtspraak maakt inzake verwijderingsmaatregelen of een inreisverbod zoals in casu. Verzoeker maakt al deel uit gezinsstructuur in de zin van artikel 8 EVRM die in België langdurig gelokaliseerd is. ((Kroon and Others v. the Netherlands ; Vallianatos and Others v. Greece [GC], Pini and Others v. Romania)

De beslissing is bijgevolg in strijd met art. 8 EVRM.”

3.3. Gezien hun onderlinge samenhang worden de middelen samen besproken.

3.4. Waar verzoeker zich beroept op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dient te worden opgemerkt dat dit artikel de overheid verplicht om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkenen in de hen aanbelangende beslissing zelf de motieven moeten kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkenen met kennis van zaken zouden kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing werd genomen, wordt aangegeven. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS, nr. 105.103, 26 maart 2002).

3.5. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële

motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Het redelijkheidsbeginsel, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.6. Verzoeker voert de schending aan van de hoorplicht. Hij betoogt dat hij manifest niet op een rechtmatige wijze gehoord werd voordat de bestreden beslissing genomen werd en zeker niet overeenkomstig de specifieke waarborgen die aan een persoon van zijn geestelijke toestand (ten gevolge van de detentie) dienen te worden toegepast. Hij wijst erop dat hij over beperkte communicatiemiddelen beschikt onafhankelijk van de taal die wordt gebruikt.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd omtrent het hoorrecht:

'Betrokkene werd op 25.03.2024 gesproken in de gevangenis door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken. Aan betrokkene wordt zijn huidige administratieve situatie toegelicht, alsook de procedure strafeinde. Betrokkene stelt het zeer triest te vinden dat hij tot op het einde van zijn straf opgesloten kan worden omdat hij niet geïdentificeerd werd.

Noch identificatie Afghanistan, noch identificatie Pakistan heeft tot op heden een resultaat opgeleverd. Hij stelt zich meteen na zijn vrijlating naar de ambassade van Pakistan te zullen begeven. Volgens betrokkene is het voldoende om een aantal getuigen met zich mee te nemen, in zijn geval een aantal Pakistaanse vrienden en kennissen, om een reisdocument van Pakistan te kunnen bekomen.

Betrokkene ziet er het nut niet van in om nog een gesprek met de DVZ aan te gaan en weigert dan ook het ontvangstbewijs hoorrecht aan te nemen en te ondertekenen, alsook het hoorrecht zelf. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken."

Gegevens uit het administratief dossier bevestigen dat de verwerende partij heeft getracht om de verzoeker te horen. Verzoeker heeft geweigerd hieraan enige medewerking te verlenen en om verklaringen af te leggen. Verzoeker kan de verwerende partij bezwaarlijk verwijten dat hij niet werd gehoord.

Dat verzoeker specifieke waarborgen behoeft vanwege zijn geestelijke toestand is een loutere bewering, die hij verder niet aannemelijk maakt aan de hand van enig begin van bewijs.

Een schending van het recht om gehoord te worden kan bovendien pas aanleiding geven tot nietigverklaring wanneer de verzoeker elementen aanbrengt die hij had kunnen aanvoeren en die een invloed konden hebben op de totstandkoming van de bestreden beslissing. Verzoeker brengt geen dergelijke elementen aan.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

3.7. In de mate verzoeker zich beroept op de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat dit artikel betrekking heeft op een beslissing tot verwijdering. *In casu* ligt een inreisverbod voor. Dergelijke beslissingen zijn duidelijk van elkaar te onderscheiden. Artikel 1, 6°, van de vreemdelingenwet definieert een beslissing tot verwijdering als "de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt", terwijl overeenkomstig artikel 1, 8° van deze wet een inreisverbod wordt gedefinieerd als "de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt". Dit onderdeel van verzoekers betoog kan dan ook niet worden weerhouden.

3.8. Verzoeker beroept zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Hij betoogt dat de uitvoering van de bestreden beslissing door zijn geestelijke en psychologische toestand in strijd is met artikel 3 van het EVRM en dat uit de bijgevoegde stukken blijkt dat hij familieleden heeft die over geldige Belgische verblijftitels en rechten beschikken om in België te verblijven en zijn partner.

De Raad wijst erop dat het aan de verzoeker is om aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of een mensonterende behandeling. Hij moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een eenvoudige bewering of een gestaafde vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Uit nazicht van het administratief dossier en de bijgevoegde stukken blijkt niet dat verweerder enig concreet gegeven met betrekking tot verzoekers geestelijke en psychologische toestand veronachtzaamd heeft. Door zich te beperken tot de stellingname dat door zijn geestelijke en psychologische toestand de uitvoering van de bestreden beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM en dat uit de bijgevoegde stukken blijkt dat hij familieleden heeft die over geldige Belgische verblijftitels en rechten beschikken om in België te verblijven en zijn partner, maakt verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

3.9. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM en dat verweerder weigerde om *in casu* een grondige analyse uit te voeren met betrekking tot zijn in België gelokaliseerde gezinsleven. Voorts stelt hij dat uit de bijgevoegde stukken blijkt dat hij familieleden heeft die over geldige Belgische verblijftitels en rechten om in België te verblijven beschikken en zijn partner.

De Raad merkt op dat verzoeker nooit werd gemachtigd of toegelaten tot een langdurig recht op verblijf, zodat zijn aanwezigheid moet worden beschouwd als een eerste toelating op het grondgebied. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid, van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). *In casu* diende verzoeker zich er bewust van te zijn dat zijn privé- en gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin zijn verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. In een dergelijk geval zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Een ander belangrijk element in deze afweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dat gezinsleven in het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in uitzonderlijke omstandigheden het terugsturen van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108 en de daar opgesomde rechtspraak). In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd met betrekking tot verzoekers gezinsleven:

“In een eerder ‘hoorrecht’ ingevuld in 2020 geeft betrokkene aan een duurzame relatie te onderhouden met een Belgische dame, C.L. (°26.11.1998). Hij deelt haar naam, geboortedatum en woonplaats. Uit het gevangenisdossier blijkt dat zij hem op heden nog steeds bezoekt in de gevangenis. Er wordt niet getwijfeld aan het feit dat betrokkene mogelijks een Belgische partner heeft. Maar het hebben van een partner op het Belgisch grondgebied geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden bovendien te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op het feit dat hij nooit gemachtigd werd tot een duurzaam verblijf in België. De partner van de betrokkene behoorde dan ook te weten dat dit mogelijks zou leiden tot een situatie waarin haar partner niet langer in België kan of mag verblijven. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten maakt niet dat zij hem eventueel zou kunnen volgen naar zijn land van herkomst of elders. Dat de verderzetting van zijn relatie met zijn partner moeilijker zal verlopen is het loutere gevolg van zijn eigen crimineel gedrag. De contacten kunnen eveneens op andere manieren worden onderhouden bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken van zijn partner aan het buitenland of door middel van moderne communicatiemiddelen. De bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen hoe dan ook de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van zijn gezinsleven. Het feit dat betrokkene een vriendin had in België, heeft hem er niet van weerhouden om herhaaldelijk zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Betrokkene zou nog familie hebben in België namelijk een oom langs vaderszijde. Hij deelde geen verdere gegevens zoals een naam, een adres, etc. Het EVRM beperkt het begrip ‘gezinsleven’ in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak

Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip “gezinsleven” geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Betrokkene toont onvoldoende de graad van gezinsleven aan met zijn oom.”

Verzoeker beperkt zich tot een loutere herhaling van het feit dat hij familieleden en een partner in België heeft en gaat verder niet concreet in op bovenstaande motivering. De verwijdering van een vreemdeling die wist dat hij zijn privéleven of gezinsleven heeft ontwikkeld op een moment dat hij wist dat zijn verblijfsstatus in België onzeker was, kan slechts in uitzonderlijke situaties een schending van artikel 8 van het EVRM uitmaken (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108 en 114). Verzoeker toont *in casu* geen uitzonderlijke omstandigheden aan die een schending van zijn gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maken.

3.10. De schending van de door de verzoekende partij aangevoerde rechtsregels wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.11. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT

